

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Til Professor Sverdrup (Ved lidens Regines Kiste i Dimmelugen)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Til Professor Sverdrup (Ved lidens Regines Kiste i Dimmelugen)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University.
Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1812_195-txt-shoot-idm129/facsimile.pdf (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

VI

gens og Kronprindsessens Fødselsdag	265
Sneedorff, H. C., (Commandeur i Sø-etaten, Ridder af Dannebrog)	
Waabsmand ikke altid Hussemænd	243
Wise om Iden Christiane	260
Til Commandeur Strubs Bryllup.	303
Soldin, S., (Vogthandler)	
Maria-Løjen.	142
Phleuschlagere, A., (Professor)	
Til Kammerherre Generalmajor Tuel	5
Over Drøgløbet Phoenix	14
Til Thorvaldson (oversat)	112
Til mit Fædreland (paa Nytaarsmorgen).	307
* * *	
Suri Kunnan, et gammelt norsk Eventyr.	60

226

Til Professor Everdrup

(Med Iden Regines Riste i Dimmelugen).

Du mistet har en Iden Datter sin,
 Og stille sover i det sorte Skrin
 Den vevre Slut, som var Dig saa til
 Sammen,

Bil jeg Dig byde, mod de tunge Kaar,
 Du Klippefon! at stande klippehaard,
 At lukke folk de brustne Djen sammen?
 O nej, o nej, kun alt for gerne vil
 Sig Mandens Bryst for Demod lukke til,
 Men ondt er det, o ve den skotte Daare,
 Der sig tør flamme ved en sælket Daare,
 Kaar heed den paa de Kæres sig ned-
 randt!

O, Gud ske Lov, som smeltede mit Hjerte,
 Saa og det bløde kan ved Brødbres
 Smerte,

Som før saa tit det ubevæget sandt!
 Saa lad, o Ven! kun Fædtraaren rinde!

